

Andai Ernőné Kislánykorában

Ez én vagyok. A kép Budapesten készült 1925-ben. Én három és fél éves koromban orvul megtanultam olvasni, nem mondtam meg senkinek. Rengeteg mindenféle volt nálunk. Azok az újságok és folyóiratok, amiket nem vettek át az előfizetők, visszamentek a postára, így édesapám garmadával hozta haza a finom olvasnivalót. Engem idegesített, hogy ezzel nem tudok mit kezdeni, úgyhogy amikor sétálni voltunk, kérdezgettem, mi milyen betű, és kezdtem szépen összerakni. Hozta apukám ?Az Est? nevű bulvárlapot [?Az Est?: 1910--1939 között megjelenő politikai napilap, délutáni lap, kiadója Miklós Andor; 1919-től az Est-lapok -- ?Az Est?, ?Pesti Napló?, ?Magyarország? -- egyike. -- A szerk.], azt is olvastam elsőől az utolsó betűig. Amikor négy és fél éves lehettem, mondtam, én tudok olvasni. ?Jó? -- mondták. ?De tényleg tudok olvasni. Bebizonyítsam?? ?Mutasd.? ?Ez Az Est.? ?Jó, hát tudod, hogy ez Az Est.? ?Igen?? -- mondtam én, és fellapoztam. ?Baltával feldarabolta vadházastársát.? A szüleim egymásra néztek, khm, mondták, aha. És erre eldugták ?Az Est?-et. Akkor a telefonkönyvet olvastam. Apám megsajnálta engem, azt mondta, ?Ne kínlódjál, én hozok neked könyvet, hogy olvassál?. És elhozta nekem Geréb Józseftől az ?Olympos? című görög regéket [Geréb József: Olympos, görög-római mythologia, Budapest, 1898. -- A szerk.]. És én,

mint az őrült, elkezdtem olvasni, és olvasok a mai napig.